

Sygn. akt II PK 94/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa Zespołu Szkół Samorządowych w S.
przeciwko Z. K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji,

że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywiste naruszenie prawa, które polega w ocenie skarżącego na błędnej interpretacji przez Sąd drugiej instancji art. 498 § 1 k.c., art. 455 k.c. w związku z art. 300 k.p. Skarżący podnosi, że Sąd stwierdził: „(...) z oświadczenia o potrąceniu znajdującego się w aktach sprawy nie wynika określenie kwoty pieniężnej, w jakiej wyraża się wierzytelność tymczasem oświadczenie o potrąceniu wierzytelności złożone przez pozwanego do akt sprawy zawiera skonkretyzowaną wierzytelność potrącającego, a więc poprzez określenie kwoty pieniężnej w jakiej ta wierzytelność się wyraża, pomimo, że z oświadczenia o potrąceniu załączonego do pozwu jednoznacznie wynika, jaka kwota została przedstawiona do potrącenia.”.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, skarżący obowiązany był wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającą na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Powołana w skardze oczywistość naruszenia powołanych przepisów nie może odnieść skutku w sytuacji, gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji nie można dostrzec błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni. Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie należność podlegająca potrąceniu, tj.: odprawa jak i odszkodowanie wypłacone

pozwanemu, stanowiły świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Na skutek wydania przez Sąd Okręgowy w P. wyroku w dniu 29 kwietnia 2011 r. i przywrócenia pozwanego Z. K. do pracy, odpadła podstawa prawna do wypłaty skarżącemu odprawy zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 23.01.1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U. 2006 Nr 97, poz. 674 ze zm.) oraz odszkodowania zgodnie z art. 45 § 1 k.p. za wypowiedzenie umowy o pracę z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela. W realiach niniejszej sprawy pełne zastosowanie miało orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07, gdzie Sąd Najwyższy uznał, że świadczenie spełnione na podstawie wykonanego, chociaż nieprawomocnego wyroku nie jest nienależne; staje się nienależne, gdy odpadnie jego podstawa wobec uchylenia lub zmiany tego wyroku. Konkludując, uznać należy podnoszony przez skarżącego zarzut potrącenia za nieskuteczny względem należności, której podstawa prawna odpadła i stała się nienależna w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Ponadto Sąd nie jest związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym. Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych (por. uchwałę SN z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji oceniał stan faktyczny niniejszej sprawy od złożenia odwołania aż do zamknięcia rozprawy apelacyjnej. W tym stanie rzeczy podnoszone w skardze zarzuty i ich uzasadnienie są oczywiście bezzasadne. Odmienne ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanych w skardze przepisów.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.